

Бранко Малешевих

*Јанко
Мајсторовић*

Радник и Ратник

Виндзор 2019

Јанко Мајсторовић

Велики прекоокеански брод "Краљица Елизабета" приспео је хладног децембарског јутра 1945 године у Њујоршку луку. Јанко Мајсторовић, један од 12.000 ратника повратника ступио је поново на Северно-амерички континент после више од четири године ратовања на бојиштима Африке, Средњег истока, Малте и Европе.

Почетак другог светског рата узнемирио је бројне наше исељенике. Опасност која се наднела над Европом претила је свим грозотама и великим страдањима многих народа. Јанко Мајсторовић је са зебњом на срцу мислио на породицу, родбину и пријатеље. Добро је знао да ће талас ратног пустошења и страдања убрзо захватити и наше крајеве.

Сећа се, био је дечак од десетак година, када једног дана дођоше аустро-угарски жандарми у Горњу Чемерницу, хапсећи све који су се солидарисали са праведном борбом Србије и српског народа, све оне који су на неки начин били сумњиви и неповерљиви према црно-жутој царевини. А за то је било довољно бити Србин.

Тако дођоше пред дом породице Мајсторовић, тражећи оца Милоша. Међутим, он се бијаше склонио испред потере у оближњу шуму. Мајка Ружица одбила је да открије где се отац налази. Претње нису биле убедљиве. Затим шамари не натераше је да проговори. Жандарми се устремили на жену. Плач и вриска деце нису омекшали срца насилника. Ударци падају по слабаином телу мајке, али храбра Ружица не одаје свог мужа. Жандарми су били тако немилосрдни да је несрећна жена доживотно остала неспособна за било који посао у кући.

Мали Јанко је преузео улогу куварице, праље, домаћице ...

Под пажљивим оком мајке, дечак се учио како се шта ради у кући. Брига о мајци, браћи и сестрама постала је његова свакодневна обавеза.

Јанко Мајсторовић је рођен 14 Аугуста 1905 године као друго од шесторо деце оца Милоша и Мајке Ружице, у Горњој Чемерници, код Вргин Моста.

Основну школу, као и пољопривредну (земљорадња и воћарство) завршио је у родном месту. Након школовања први посао добио је као мерач и процењивач вредности грађевинског дрвета, у предузећу које је подизало грађевинске објекте (школе, привредне и станбене зграде) у околини Горње Чемернице.

На тим пословима провео је око четири године, када је крајем 1927 године ступио у везу са канадским службеницима који су тражили насељенике за Канаду. Потписао је уговор да ће радити годину дана на фарми по доласку у Канаду за плату од 17-25 центи на сат.

То је био услов за долазак у Канаду у то време.

"Тако сам решио да идем у Канаду, а код куће сам оставио жену Драгињу и ћерку Милу", каже Јанко.

"На пут сам кренуо 1-ог Фебруара 1928 године возом од Загреба до Шербурга у Француској, а затим бродом 19 дана до Сент Цона у Њу Брансвику. Одатле продужили смо возом до Едмонтоне где смо стигли 21-ог Марта и затекли велики снег. Фармери нас због тога нису прихватили јер није било посла, па смо кренули даље возом за Винипег. Сећам се да сам платио 4 долара за пут од Едмонтоне до Винипега".

Са Јанком су заједно путовали још тројица земљака из околине Чемернице: Павле Ајдиновић, Душан Арлов и Миле Шпановић.

На броду је било много путника из свих крајева Југославије (тада Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца) а највише Кордунаша, Личана и Банаћана.

*Први утисци о новој земљи били су огромност простора:
"Путовали смо стотинама километара а да нисмо видели
никакво насеље.*

Нисмо разумели језик па смо се тешко сналазили.

*Зато смо увек били заједно, у групама, помагали се и
договарали", сећа се Јанко.*

*У Винипегу се задржао годину дана радећи на крчењу шуме
за нову железничку пругу. После је прешао у Шумахер, у
Онтарио, где је такође радио на крчењу шуме једну зиму.
Следећи посао био је на изградњи канала Колборн – Веланд,
али то не потраја дуго, јер је рецесија почела захватати
Северну Америку.*

*Економска криза почетком тридесетих посебно је тешко
погађала бескућнике, који су морали путovati
пространствима Канаде у потрази за било каквим послом.
"Углавном смо се селили и радили успут понешто, само за
храну, да се преживи", каже Јанко.*

*Прва права прилика за сталан посао указала се тек 1934
године. Рудници у Киркланд Лејку запослили су велики број
наших досељеника.*

*"Као што после олује засја сунце, тако после тешких
времена кризе наиђоше бољи дани, посао се могао лакше
наћи, па чак и бирати", сећа се Јанко.*

*Плата од 4 – 6 долара на дан, поред додатка за испуњену
норму и друге олакшице, обећавали су сигурност и добре
изгледе да се заради.*

*То је сан сваког досељеника, да обезбеди себи и својој
породици кров над главом и пристојан живот.*

*Наши горшитаџи, навикли на тежак посао и задовољни
малим, брзо су стицали иметак, доводили своје породице из
Старог краја или се женили овдашњим девојкама.*

Јанко је посетио Стари крај 1937 године, са намером да доведе своју породицу, жену Драгињу и ћерку Милу. У међувремену, породица се увећала, ћерка Руџа рођена је 1938 године. Ипак, вратио се сам назад у Канаду, намеравајући да породицу доведе нешто касније. У Киркланд Лејку била је велика колонија наших досељеника чија друштвена активност је била веома организована. Међу многим способним организаторима друштвеног живота, Јанко Мајсторовић се истицао својим радом. Био је рачуновођа Српског добротворног друштва, огранак бр. 103 Српског Народног Савеза у Киркланд Лејку, као и члан огранка бр. 3 Југословенско – канадског удружења у истом месту. Уписивао је нове чланове, сакупљао чланарине, прикупљао прилоге за Југословенски народни дом који се градио у Виндзору. Као представник огранка број 103 Српског Народног Савеза, био је делегат на Јубиларној конвенцији Српског Народног Савеза, одржаној у Питсбургу 15 јуна 1941 године. Непосредно након повратка из Питсбурга пријавио се као добровољац у канадску војску. Седмог Јула облачи униформу и после краће војне обуке одлази у Енглеску на усавршавање војне вештине. Пут преко Атлантика протекао је без инцидента иако су све прекоморске путеве контролисале немачке подморнице. Ускоро по доласку у Енглеску доживео је бомбардовање и ватрено криштење и тако се сусрео са ратном стварношћу чији ће актер бити следећих четири и по године. Боравак у Енглеској имао је својих згода и незгода, радосних сусрета са друговима из Канаде као и веома опасних ситуација када се неким чудом успе сачувати живот.

Каже Јанко да је имао много интересантних момената али се најрадије сећа бројних сусрета са познаницима из Канаде, иначе нашим земљацима, које је ратна судбина одвела на путеве о којима ни у сну нису размишљали.

"Мој први и једини војни чин сержанта заслужио сам у Енглеској. Једног дана приметим како ми у сусрет долази мој стари познаник из Канаде, Љубан Бубнић.

Реших да се мало нашалим, а и да се похвалим чином, па када се приближисмо оштрим гласом наредим:

"You, come here"!

Он приђе, и помало уплашено поздрави.

Тада строгим гласом заповедих:

"Give me your pass"!

Он збуњено поче завлачити руке у џепове тражећи документ, а ја не издржах:

"Па зар ме не познајеш"?

Ма, јесил'л то ти Јанко?

Са олакшањем узврати Љубан.

"Ускоро затим изгубио сам чин. А то се десило због тога што сам био веома попустљив према мојим војницима када су тражили излазак у град, на састанке са девојкама".

"Међутим, незабораван је био и моменат када смо у току једног тешког бомбардовања били изненађени и затрпани у рушевинама. Они који су ме пронашли сматрали су да сам погинуо, јер су из рушевина вириле само ципеле.

Откопали су ме и били не мало изненађени да сам прошао само са мањим огреботинама и нагњечењима".

Ипак, најсудбоноснији моменат догодио се 19 Аугуста 1942 године, који потврђује да обичне, мале војничке среће одлучују о животу. Тога дана, односно ноћи уочи 19-ог Аугуста, Јанко је био на стражарској дужности.

*Када се вратио у бараке, своје другове није затекао.
Отишли су изненада на "Канал".*

*Око 4000 канадских војника пребацило се те ноћи на
француску страну канала Ламани.*

*После неколико часова страховите борбе, у бараке се
вратило само неколико стотина ратника.*

06.04.1941

07.07.1941

*"Стражарска дужност те кобне ноћи била је срећна
околност због које нисам учествовао у борби.*

*Какве су биле моје шансе да преживим, није потребно
нагађати".*

Али, каже Јанко: "Срећа ме је овога пута заиста послужила, али у много више случајева сам избегао опасност сналажљивошћу, одлучношћу и храброшћу. Одлучност је војничка врлина, а страх и неодлучност често пута бивају кобни".

Следеће године Јанко Мајсторовић одлази на Блиски исток, а пут ће га водити око афричког континента због опасности од немачких подморница, а још више из разлога тајности задатка. Прошао је многе афричке земље, путовао кроз џунгле (дивље прашуме), пловио Нилом, прошао Нубијску пустињу камионом, возом и пешице. На том путу доживео је права открића, сусрео се са домороцима, полудивљим племенима, видео примитивна афричка села и сиромаштво.

Све то остало је у сећањима Јанка Мајсторовића, о којима прича тако веродостојно и са запажањима, да слушалац доживљава причу као да је и сам био присутан тамо.

Поред многих војничких обавеза налазио је времена и да запише најважније догађаје у свој ратни дневник, који је успео сачувати до завршетка рата.

У Палестини је са успехом завршио падобрански курс као и обуку "командоса", а чија је специјалност била "Destruction expert", тј. минирање мостова и других објеката, као и чишћење минских поља и минираних објеката од стране непријатеља. Та његова способност и вештина доћи ће до пуног изражаја и користи у борбама у Италији, Немачкој и Холандији.

Једном приликом добио је задатак да уништи један непријатељски објекат.

Управо када се спремао да постави експлозив, наиђе немачка патрола. Сакрио се и притајио у нади да ће се ускоро удаљити.

Међутим, они се задржали на том месту читава два дана.

"Задатак сам успешно извршио, а када сам се вратио у јединицу био сам не мало изненађен сазнањем да сам проглашен "missing in action" и да сам скинут са списка и лишен следовања.

Није тешко било доказати да сам жив, а да је задатак извршен већ су знали".

За време боравка на Блиском истоку користио је свако слободно време за посете многим историјским местима.

Посетио је Христов гроб, место на реци Јордану где је кристен, све хришћанске богомоље у околини као и оближња историјска места.

Приликом боравка у Каиру сусрео се са Краљем Петром II.

О томе Јанко прича:

"Сазнавши где се налази, упутио сам се, без неког припремања шта да кажем и како да поступам.

Када сам дошао у близину, заустави ме стражар речима:

"Где ћеш"?

"Хоћу да видим нашег Краља", рекох.

Стражар не успе још ишта да ме пита кад чух глас:

"Пусти га"!

Окренух се и приметих младића у радном комбинезону где нешто послује око аутомобила.

Не знајући ко је тај младић, рекох му моју намеру, на шта он рече: "Ја сам Краљ Петар Други".

Мом изненађењу нема краја, те се прибрах и на брзину се представим ко сам и одакле сам, Србин у служби канадске армије, на дужности по задатку на Средњем истоку.

Рекао сам и моје личне податке, одакле сам итд.

*Краљ на то рече: "Драго ми је" и пружи ми руку.
 Био сам веома обрадован сусретом, иако нисам очекивао да
 ћу Краља видети у наведеним околностима".*
*"Краљ је на мене оставио утисак финог, младог човека,
 преусретљивог, пажљивог и спремног да саслуша", каже
 Јанко, очигледно још увек под утиском давног сусрета.
 Боравак у Каиру такође је искористио за посете
 знаменитим местима, а нарочит утисак на њега оставиле
 су огромне пирамиде.*
*"Плава Џамија" привукла је његову пажњу својом
 величином и архитектуром. Решио је да уђе.
 "По обичају, изишао сам ципеле и ушао.
 Био сам очаран лепотом унутрашњости џамије,
 плаветнилом мозаика, због чега се и зове
 "Плава џамија". Када сам изашао, мојих ципела нигде.
 Било ми је веома незгодно да у униформи (војној) идем
 улицама у чарапама".*
*Неки посетилац, очигледно није одолео искушењу када је
 видео удобне војничке ципеле.*
*Велике борбе на Сицилији, следећа је етапа Јанковог
 ратног похода. Уз непрестане борбе и даноноћна
 напредовања, стигао је у Бари, на обали Јадрана.
 Ту се једно време задржао као преводилац при својој
 команди, јер многа југословенска војна и цивилна лица била
 су присутна у Барију. Постојала је могућност да се
 савезници искрцају на јадранској (југословенској) обали, а у
 граду су били на опоравку и лечењу многи партизански
 рањеници као и избеглице и друга лица.*

*"Ту сам се срео са многим земљацима из околине Чемернице
 и сазнао тешку истину о великим страдањима српског
 народа у НДХ.*

*Тел Авив 1943 Падобрански курс положен (лево)
Са Драганом Јарићем. саборцем из Канаде (десно)*

У току рата прошао сам многа места и видео страхоте које доноси рат, али ме ништа није тако онеспокојило као сазнање о страдању невиног народа у мом родном крају", каже Јанко.

"Незабораван утисак на мене оставили су рањеници и страдалници својом истрајношћу и високим моралом. Никада нећу заборавити слику која ми стално лебди пред очима: Ослепљене и осакаћене девојке и жене певале су са таквим еланом пуним живота, да је то и најтврдокорнија срца морало узнемирити".

"Тада су у мени оживела сећања на злостављање моје мајке од стране аустро - угарских жандарма у првом светском рату, и осећао сам се поносним што сам као добровољац

канадске армије допринео да се исти непријатељ поново баца на колена", каже Јанко очигледно узбуђен, и под дубоким утиском догађаја од пре 75 година. Сведок многих догађаја из сусрета са нашим избеглицама и рањеницима, Јанко се радо сећа ведријих момената из тога доба. Један од њих је свакако присуство фудбалској утакмици између тима југословенске армије (Хајдука) и екипе енглеских војних снага у Барију, на шта га подсећају две фотографије које је добио на поклон од "партизанског официра из Перне", а чијег се имена не сећа. На једној од слика на полеђини стоји записано: Бари, 19.8.44 Хајдук НОВЈ – 178 Сквадрон РАФ 5:1 и посвета:
Другу Јанку за успомену од (потпис нечитак).

Догађај којег се Јанко нерадо сећа везан је за рађавање у току једне велике борбе у Немачкој. Тешка рана на десној ноzi и закаснела медицинска интервенција навели су докторе на помисао о неминовној ампутацији ноге. "У току ноћи", прича Јанко, "извукао сам се из постеље и упутио према оближњем поточићу. Опрао сам рану и очистио, опрао завој и превео поново рану. Оток је спласнуо до јутра и доктори су променили мишљење: нога је спасена". Ратничка врлина и сналажљивост наших крајишника, несумњиво дошли су до изражаја и овом приликом.

Један занимљив догађај из времена боравка у Италији, у Барију, подсећа га на однос савезника опречних друштвених идеологија, када се крај рата већ појављивао на видiku.

"Шетајући улицом у непосредној близини групе партизанки, чух како разговарају о енглеској и америчкој војсци.

Једна од њих рече:

"Ове америчке и енглеске војнике требало би све побити".

На то ја приметих:

"Тако, тако стрина"!

Друга додади:

"Рекох ли ти да они говоре све језике света"!

Једна од највећих и најкрвавијих битака у којима је Јанко учествовао била је на граници Холандије и Немачке.

Убитачна ватра непријатеља бранила је прилазе мосту, који се морао срушити да би се спречило снабдевање и повлачење немачких снага.

Од заглушујуће хуке авиона, буке тенкова, експлозија бомби и граната пуцају бубне опне.

У мислима промичу сећања на детињство:

Пред собом види слике гостију који пристижу, поздрављајући се са оцем и укућанима, честитајући крсну славу св.Стевана.

На столу свећа гори, обред сечења славског колача ... славље у кући траје данима, пре неки дан био је са оцем у гају да донесу бадњак ... печеница на ражњу. Отац и мајка свечани и радосни. Увек у покрету, да све буде како ваља и доликује.

Мисли промичу уз прасак пушака и рафале митраљеза који се стапају у чудну јеку која га подсећа на завијање вукова на планини у хладним зимским ноћима.

И онда, наређење да крене у акцију и да дигне мост у ваздух! Јанко пође полако али одлучно са друговима на извршење задатка.

После неког времена долином се проломи хук експлозије који значи да је задатак извршен.

"Оваквих и сличних акција било је много током више од четири године колико сам провео у униформи канадске и енглеске војске. Као експерт за минирање објеката, постављање минских поља и њихово чишћење, био сам и командос извршавајући такве задатке као што су диверзије, уништавање непријатељских стража, војних магацина ...

Имао сам среће да постављене задатке увек успешно обавим. Ретко када у томе нисам успевао, због ситуације на терену", прича Јанко.

"У том послу важна је пре свега одлучност и хладнокрвност. Војник мора бити помирен са тиме да се задатак мора извршити. Тада мора све своје умне и физичке способности употребити да задатак изврши и остане у животу.

Добар војник не поставља питања, све има своје разлоге, сваки покрет, сваки задатак".

Као заслужни ратник, Јанко Мајсторовић предводио је канадски ешалон на свечаностима приликом крунисања Краљице Елизабете II.

Крај рата Јанко је дочекао у Немачкој.

После краћег боравка у Холандији и Белгији, вратио се у Енглеску, одакле другог децембра 1945 године бродом "Краљица Елизабета" враћа се преко Њујорка у Канаду. Демобилисан је 23 Јануара 1946 године у Торонту, после чега се враћа цивилном животу.

Након краћег боравка у Виндзору одлучи да се настани у САД. Канаду је напустио 12 Септембра 1946 године.

У Америци налази запослење на изградњи огромног пројекта, одакле ће се касније лансирати васионски бродови, данас чувени “Space Center – Cape Kennedy” у Флориди. На том послу задржао се читавих 17 година, након чега одлази у заслужену пензију.

Ускоро потом сусреће своју животну сапутницу, Марију Терзин, родом из Бечеја, која је у топлој Флориди нашла уточиште од хладне и дуге детроитске зиме.

Кратко познанство било је довољно да открију међусобне сличности и склоности, па у живописном флоридском градићу Мелбурну венчају се 5-ог Новембра 1982 године. Следеће године преселили су се у Линколн Парк у Мичигену, где су провели остатак живота.

У скромној породичној кући скривеној у мноштву цвећа и зеленила, уживали су гостопримство многи пријатељи и рођаци, где се увек нашло времена да се освеже успомене на протекла времена.

Већ из првог сусрета могло се запазити да у личности овог човека благих и очинских погледа крије се огромно искуство стечено током бројних искушења у животу, које може послужити као путоказ млађим нараштајима како се истрајава у тешким временима у миру и како се жртвује за достојанство човека и народа у рату.

Последње године живота Јанко Мајсторовић је провео са супругом Маријом у Линколн Парку, градићу који је део ширег Детроита. У њиховом дому многи су били радосно дочекани и угоићени. као што су и сами били цењени и драги гости код многих пријатеља и родбине у Виндзору.

Јанко је преминуо 19-ог Децембра 1996 године и сахрањен у Woodmere Cemetery, 9400 Fort Street, Detroit, Michigan.

Од 25-ог Јануара 2001 и супруга Марија почива поред њега, у заједничкој гробници са кћерком Љубицом, која је преминула пре мајке, од рака.

*

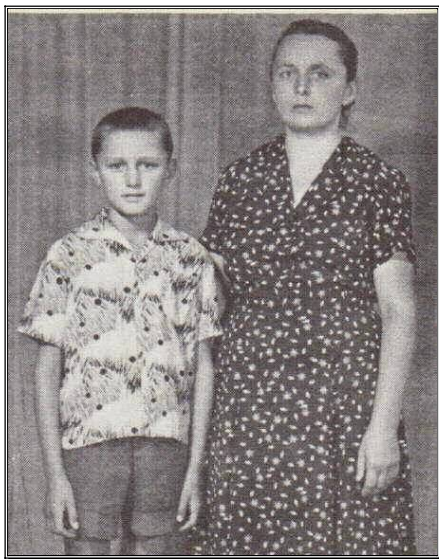
Од потомства, Јанко и прва супруга Драгиња имали су две кћерке и троје унучади. Старија кћерка са сином Милорадом у Бачкој Паланци, а млађа Ружа са кћерком Милицом и сином Михаилом у САД.

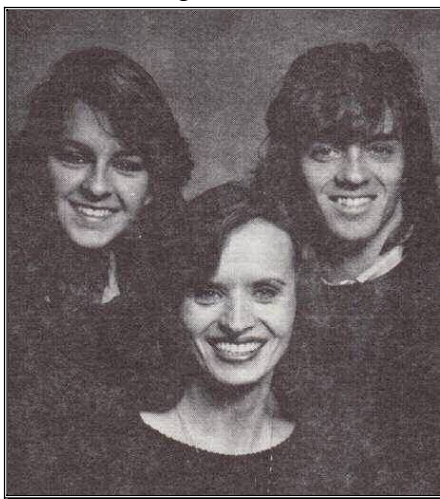
Марија и Јанко пред својим домом у Линколн Парку

Супруга Драгиња умрла од тифуса током рата

Милорад и Мила

Милица, Ружа и Михаило

**DOBROVOLJNI
PRILOZI ZA
"JUGOSLAVENSKI NAROD-
NI DOM" u WINDSOR, ONT.**

Dobrovoljnih priloga za gore navedenu ustanovu sakupijo član Ogranaka br. 3. "NJE-GOŠ" J. K. Udruženja, Kirkland Lake, Ont. br. Janko Majstorović, svotu od \$56.00 (pedeset i šest dolara). Darovali sledeći: Po 10 dolara: Ogranak br. 3 J.K.U. i br. Rade Peleš; Po \$5 dolara, br. Mile Janjanin, Po \$2.00, Braća Rade Ivković, Ilija Lemać, Lazar Škaljac i Ilija Brunčić. Po \$1. br. Jovo Grmuša, Petar Vučinić, Dušan Arlov, Janko Majstorović, Jovan Ignjatić, Stojan Novaković, Vajo Lukić, Milo Djonović, Soka Lemać, Lazo Bosanac, Ilija Grubac, Milan Bogdanović, Kata Miljuš, Pavao Baltić, Marko Vašić, Mato Lalić, N. Briški, Djuro Kolar, Petar Šaban, Djuro Šarčević, Janko Golub, Ilija Japranin.

Po 50c. braća; Petar Kegljević i Janko Radić.

Do sada javljena svota dobrovoljnih priloga iznosi \$1369.15.

Sakupljena svota pod inicijativom br. J. Majstorovića \$56.00.

Ukupno do danas \$1425.15. (jednu hiljadu i četiri stotine i petnaest centi) samo dobrovoljnih priloga, bez ostalih raznih dohodaka.

Ovoga puta Uprava Jugoslavenskog Narodnog Doma, sa svojim članstvom u Windsoru, Najtoplije se zahvaljuje braći štovanim prilagačima iz Kirkland Lake, Ont. sa željom vratiti ljubav za dobro kad god to braća ustrebaju.

Draga braćo! Odani članovi Jugoslavenskog Kanadskog Udruženja, i ostali prijatelji Jugoslaveni, diljem prostrane Kanade i Amerike: Ovaj pod imenom Prvi "JUGOSLAV-ENSKI NARODNI DOM" u deseteroj BANOVINI se podiže s namjerom, da gaji, sačuva i upozna mladji naraštaj sa ljepotama Narodne tekovine i Jugoslavenske ideologije.

Svi će prilozi sa zahvalnosti biti putem javnosti objavljeni; Imena darovatelja biti će u VEČITOJ DOMSKOJ KNI-ZI UPISANA.

Ilija Vitorac
Tajnik.

ОПОМОНА — Д. Бр. 10

С. Д. Д. "Радничка Дужност број 103 СНС у Киркланд Лек, Онтарио, Канада. Опиче се опомињу сви они чланови који дугују чланарину, а ипсу исту до данас наплатили или могуће заборавили или им је немогуће платити.

Иста браћа се моле да дуговину наплате до 13 априла, тако да друштвена управа види да смо сви ваљани и да водимо о себи и својима рачуна.

Браћо и сестре, ја бих вас молио да сви мало боље порадимо за наше друштво пошто исто не стоји најбоље финансијски. Башмо мржњу на страну, ми сви треба да радимо за добро и корист нашег друштва. Треба да и ми некога новог члана упишемо и да небудемо најзадњи, него да смо у реду правих. До данас смо добри.

За друштво број 103
Јанко Мајсторовић, рач.

LAKE SHORE MINES LIMITED

1941

THE BEARER J. Majstorovich No 350
IS QUALIFIED TO OPERATE A BATTERY LOCO-
MOTIVE UNDERGROUND AT LAKE SHORE MINES.

Re. Brk SAFETY DIRECTOR Wid ASST. UND. SUPT.

THIS CARD MUST BE RENEWED EVERY YEAR, IF CARD IS DEFACED
BEFORE RENEWAL DATE GET A REPLACEMENT AT THE SAFETY OFFICE

Јанко је био активан друштвени радник

ИЗВОД

из протокола крштених православне источне српске цркве, храма Свет. Мана. Милосердје у Милосердији
 Какога Х Лист Х

Текући број	68
Год. мјесец и дан	рођена 1905. године 14. јануара
	крштена и миропомазана 15/20
Крштена	име <u>Јанко</u>
	спол, мушки или женски <u>мушки</u>
	брачног или небрачног <u>брачног</u>
Крштена	име, презиме, звање или занимање <u>Милош и Јована Милосердјевић дјетаци</u>
	вјероисповијест <u>православна-српска</u>
	мјесто пребивања и кућни број <u>Галерница б. бр. 136 (ср. 22)</u>
Дне, презиме, звање и занимање кума <u>Милосав Милосердјевић из Галернице</u>	
Име, презиме и мјесто пребивања бабине	
Својеручни потпис крштеника, који је крстио и миропомазао, и његово звање <u>Марко Милосердјевић в. д. пароха</u>	
Прилијеп	

Да се овај извод из протокола крштених православне источне српске цркве храма Свет. Мана. Милосердје у Галерници са својим подлинником у складу сагласава, потписом свог имена и прилагањем значајног печата потврђујем.

у Галерници дана 15/20 јануара год. 1927.

Милосав Милосердјевић
 год. пароха

Штампарска Б. Јакобић, Галија

Извод из књиге рођених

THE MINING ACT-ONTARIO

MINER'S CERTIFICATE

THE WORKMEN'S COMPENSATION BOARD
ONTARIO

This Certificate that I have examined

John W. Jastronovich

whose photograph is attached hereto, and have found him free from tuberculosis of the respiratory organs.

Serial No. K 4882 Date Jan. 2, 1934

Name W. Jastronovich, John

Address Kirkland Lake, Ont.

Nationality Anglo-Slav.

Married Yes Single Age 28 yrs.

Signature of Holder J. W. Jastronovich

Signature of Medical Officer.

To be re-examined

Renewed from

Signature of Medical Officer

SEP 20 1940 SEP 25 1939

Signature of Medical Officer

SEP 20 1941

Signature of Medical Officer

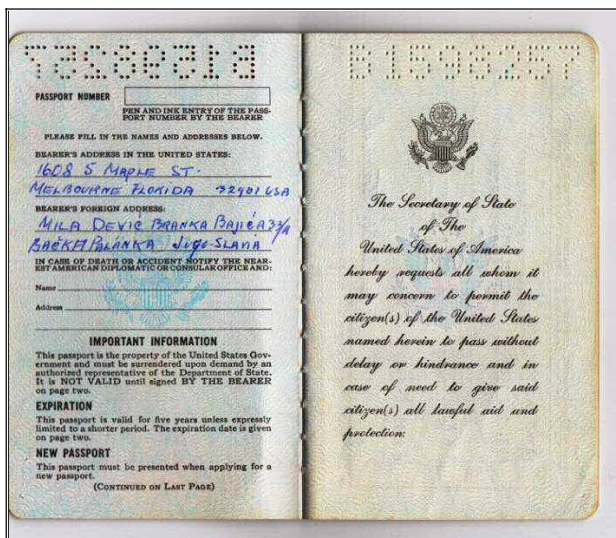
The Medical Officer will indicate in col. 1 (above) date before which holder should appear for re-examination.

Искусство из рудника добро дошло у рату

ovoj Prolačno mesto za Srednji Istok
i južnu Afriku Belgicki Kongo Kenjia te
Anglinjima i Talijanski i Britanski Somalij.
Ovde se carlagu Beli i Plavi Nil naj
veća reka Africa ja mislim.

Ovde nas upute u Transit Camps tako reci.
Barake za odmaranje i čikanje za daji pu
te potrebno je dase čovek opre sebe i
od ovoj rolu. Nakon nekoliko dana
odmoru i posete Gradu te Reki Plavom
i Belom Nilu. Posle nas jedan Britan.
Sardjiv i dade nam hranu za Pet dan.
Pulovana i Upute. Taj se namestimo u
voz. te putujemo kroz pustolupni zvanu
Nubian Desert te triig dana ostarimo
voz i pridjemo na ladju po Plavom Nil.
Ova dana i dve noci smo putovali
nilom te taj sam prvi put vidio
Krokodile kako plivaju po vodi jako
su opasni tako daji Sudanska Vlad.
dala nagradu ko ubije Krokodila

ici na ^{Padobranski Korsi} ja kao ^{svaki} covjek mislo pomisliti
gammu recim da ja misam da
taj kurs poito sam presao dalje
u godine on mi Recu ti stidi
kod Doktora pa ako on recu da
dobar ocu onda ici ja kao
neki ili nekoliko ran covjek recim
da ocu te drugog dana jasn
bio neci na putu za Padobranski
Kors, sto u Valantinu blizu granice
Tiriji mesto Ramad Servat blizu Grada
Harfe gde je sakova Crna Zlato i
Korsije i Straka Bencin. Tuj sam
bio dva deset i dva dana te na
jednji dan Verbe i vas sam da
skacem u avijona dosta strano
i zamisliti a stociti jos gore
eti imao sam toliko snage da
i mislim i rasim da cu to uciniti
bez ikog straha te sam i
Briso moj Kors sa odlucnijem
uopetnom. makar mnogi i misle
a cine se neki filozofi

Посета ћерки Мили у Бачкој Паланци 1971

*Један живот вредан приче предаје се овом књижицом
на чување будућим нараштајима.*

Проф. Др. Владислав Томовић
Brock University, St. Catharines, Ontario

*For information or comment, please write to:
branko_malesevic@yahoo.ca*

Јанчо Мајсторовић